Fenyvesi Ottó

Posztmodern folklór

Tájkép holnapután

Az égen fehér bárányfelhők úsznak.
Alatta templomtornyos falusi idill.
Egy kis ház, egy kis tehén.
Kapirgáló tyúkok. Röfögő malacok.
A kéményből füst gomolyog.
A nagycsalád kint áll a tornác előtt.
A ház falán sehol egy árnyék.
Fák ölelkeznek a fénnyel.
A mélyzöld leveleken mintha por csillogna.
Egy kicsit dolgozni kell, hogy megértsük a szituációt.
A kép sarokban aláírás kunkorodik:
Nagyapáti Kukac Péter.

Drea

Ha Szenttamás felől,
a poros országúton megérkezünk,
átvágunk a falun.
GPS szerint tekintsünk jobbra, a temető felé.
Keresztet vetünk.
Átvágott táj. Felszabdalt tájkép.
Neked és nekem mást jelent e vidék.
Géniusz locik. Fura alakok, fura akcentussal.
Öreg házak, a bútorokból áradó időn túli levegő
és doh. Egyre több.
Befészkelte magát, minden,
ami ott messze, a múltban van/volt.
Mongyá' még ilyeneket!

FENYVESI OTTÓ (1954) költő, író, szerkesztő, képzőművész. A Balaton északi partján, Lovason él. Legutóbbi kötetei: *Hatvanhat – válogatott versek* (Művészetek Háza, 2021) és *Paloznak overdrive* (Scolar, 2021).

A kocsma

Agyisten!
Akasztófáravalók!
Csak ülnek az asztalok körül, és szívják a cigarettát.
Fújják a füstöt. Meresztik a szemüket.
Csak sóhajtoznak. Néha nagyot krákognak.
Kajlabajszú, vasvilla tekintetű emberek,
már minden hajuk lekopott a homlokukról.
A guta csapná szét magukat!
És ne maradjon ki a kocsmárosné se,
őt is érje utol az átok!

Még egy kocsma

Az öreg Skatulya csak röstelkedik,
régebben nem beszélt magában,
akkoriban még olyan szépen járt templomba,
minden vasárnap délelőtt,
mostanában már nem jön.
Nem volt ő mindig ilyen, csak mióta
a Csuvikék lánya megszökött, elment a kedve,
megváltozott. A kocsma az utolsó támasz.
A Kanos Feri is ott üldögél naphosszat,
pedig meg kellene drótozni a disznókat,
a süldőket, mert mindent feltúrnak.
A Csimbók se nem jön mostanában.
Nem jön, elmaradozik. Köszvény gyötri,
a múltkor félrenyelt valamit,
azóta megállás nélkül köhög.
Az orvos azt mondta neki: a pálinka
már nem az ő belének való.
Az öreg Gubena meg egyfolytában
csak a padlót bámulja,
egész életében olyan fösvény volt,
hogy megenné maga alul a ganét is,
ha nem lenne olyan büdös!

Csuvik Klárika

Kopasztani járt a zsidó nővérekhez.
Szülei szegények voltak, mint az ecet.
De Klárika nagyon szép volt.
Arca pirospozsgás, az ajka csak úgy lángolt.
A kocsmában azt beszélték,
neki volt a legszebb melle a faluban.
A boldogság kék madara.
Aztán felbukkant egy mogorva özvegyember,
száz lánc földje volt a moholi határban.
Nagy baj az, ha a pénz beleszól a szerelembe.
Klárikának könny szökött szép,
szomorkás, barna szemébe, amikor
a szülei bejelentették, hogy megkérték a kezét.
Összepakolt és lelépett a mérnök úrral.
Tudta, hogy ha a szívét kétfelé kell osztani,
azt vagy kibírja, vagy belehal.

Teljes erővel

Az ablakon keresztül teljes erővel özönlött be a fény.
A szobában egy férfi ült a széken,
de a lába nem ért le a földre.
A másik széken egy nő ült lila pongyolában,
szétvetett lábakkal, hátravetett fejjel.
Hosszan sorolta a városok nevét,
ahol élete során megfordult.
Nem volt már vér szerinti rokona,
se nagykabátja, se sapkája, se zsebkendője.

Reggeli csendélet egy hokedlin

Minden reggel
a hokedlin ott kuporgott egy árnyék.
Csend volt körülötte, a madarak
már mind abbahagyták hajnali éneküket.
A hokedlin kuporogott,
az urát és a postást várta.

A konyhaasztal sarkára fel volt szerelve
a nagymama mákdarálója.
Az ablak előtt egy göcsörtös vadkörtefa állt.
A földi létezés egyéb nyomai lassan
mind elpárologtak.

Egyem meg a szívedet!

– mondogatta a Gizi nena.
Topolyán így hívják a nagynéniket: nena.
Az Ugrai nena, a Holló nena,
a Buzogány nena. A Balassa ángyi.
Egyem a szíveteket! – mondogatta a nagymama
az eperfa alatt gyülekező kiskacsáknak.
Olykor a görény megette őket szőröstül, bőröstül.

A besúgóink

Minden délben ott ültek a Forum kiadóház ebédlőjében.
Karmonádlit ettek sült krumplival, savanyú uborkával
vagy főzeléket fasírttal.
Szürke eminenciások. Munkahelyükön szürke kisegerek.
Buzgómócsingok, papírkutyák.
Jelentéseket írtak, adták tovább a híreket.
A befolyásos elvtársak pillantásait lesték.
Felügyelték a rendet. Kávét ittak, cigarettát szívtak.
Mindig jó kedvük volt, és nagyon kíváncsiak voltak.
A pártgyűlésen buzgón jegyzeteltek.
Jobban voltak a takarítónőkkel, a beíró kisasszonyokkal.
Ebéd után rágyújtottak és vártak bennünket,
a zöldfülű fecsegőket, a gyanús elemeket.
A besúgók között voltak „kettős" ügynökök,
színlelt mélymagyarok is, mert tudták,
akkor könnyebben kiugrik a nyúl a bokorból.
Szakszervezeti beutalókat kaptak a tengerre.
Fizették a tagdíjat, a szakszervezetnek és a pártnak.
Tellett.
Az emésztésük kicsit rendellenes volt.
Nem bírták a sok fűszert.

A baj (cirrózis, az epe- és a vesekő) ott ült az arcukon.
A besúgók igyekeztek jópofák lenni,
vicceket meséltek. Nagyokat röhögtek.
A gyerekük rendőriskolába járt,
vagy a kumroveci pártiskolába.
Tanulták a matériát,
fejből mondták a direktívát.
A társadalmi folyamatokról mindent tudni véltek.
Jártasak voltak politikai kérdésekben.
Nekik mindig igazuk volt.
Egyem a szívüket!

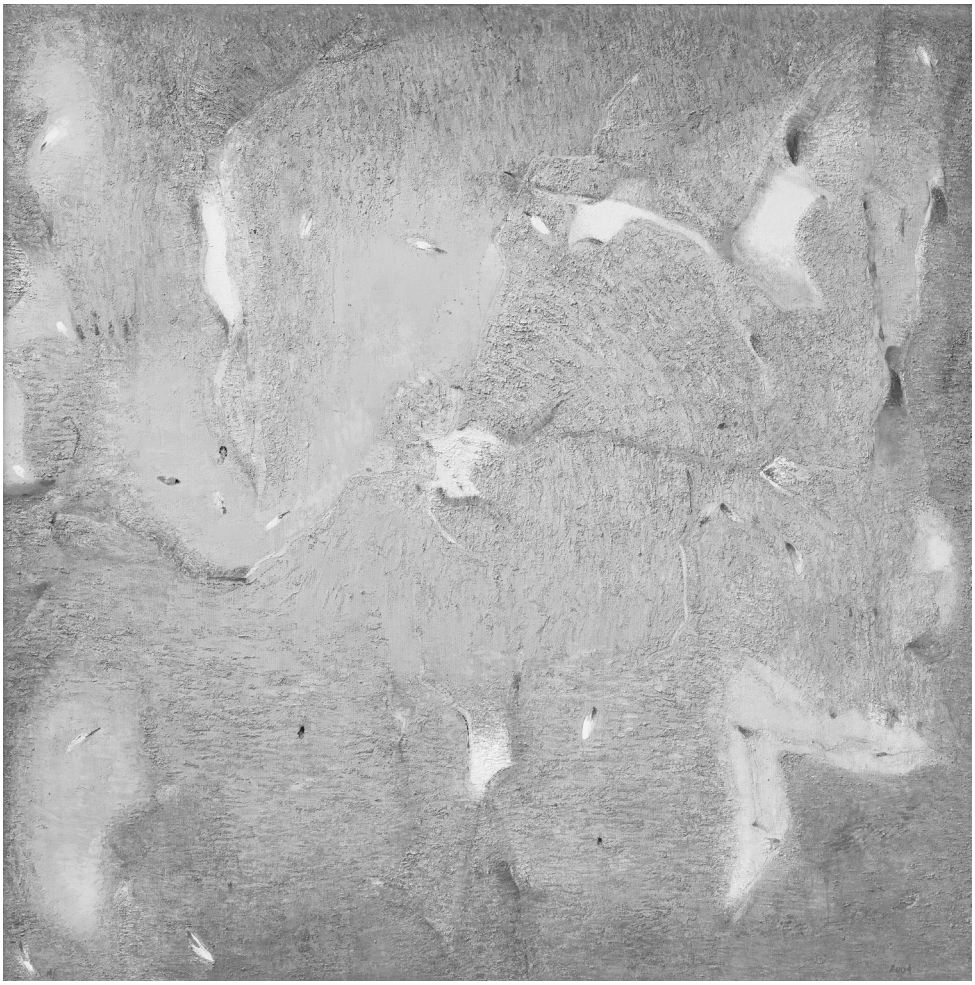

Molnár Sándor: Sunjata No. 11, 2004